

„Ze hadden allemaal hun eigenaardigheden”

Gezeten op het uiterste puntje van de spelersbank slaat hij stevast de verrichtingen van de mannenploeg van Mepal/Orion gade. Zijn mannenploeg inmiddels, want afgelopen weekende viel Bert Broens een uitgebreide hulding ten deel omdat hij al twaalf en een half jaar verzorger bij de Doetinchemse club is. Met een rood aangelopen hoofd wanneer de spanning hem wat al te veel wordt en levreden knikkend als het zij zich ten goede keert.

Een dergelijke periode een team op niveau begeleiden, het lijkt een voor Nederland tamelijk unieke situatie. „Er zijn er denk ik niet veel die langer met die koffier roodgaan. Ad van de Heuvel, die verzorger is bij Geldrop en met wie ik veel contact heb, loopt ook al heel wat jaartjes mee. Maar wel wat minder dan ik”.

De 44-jarige Doetinchemmer die zelf ooit als voetballer actief was bij het Arnhemse Sempre Avanti („ik was een leuke wisselspeler”) en zaterdagclub DZC uit Doetinchem raakte na een cursus sportmassage van de Nederlandse Sport Federatie (NSF) in contact met Orion. „Dat was tijdens een trimmurtje. Omdat ik in de breëste meer groeide dan in de lengte ben ik op een gegeven moment gaan trimmen. Toen liep ik Han Bulken (de huidige trainer van het tweede vrouwensteam) en Vincent Duijkens tegen het lijf. Bij de dames had men een verzorger, Lucio Roterkink. Maar bij de heren, die toen kampioen werden in de derde divisie, zat men nog zonder. Toen ben ik eens een keer gaan kijken. Het was op een vrijdag dat ik m'n diploma haalde, een dag later stond ik bij Joël Boel (de toenmalige voorzitter) op de stoep. Ik kon zo beginnen”.

Buitenlander

„René Striekwold (ex-trainer van de Orvondames en nu oefenmanager bij de herenploeg van Dy-

■ Bert Broens in zijn 'Orionmuseum'. Stapels plakboeken herbergen de geschiedenis van de Doetinchemse volleybalclub.

name) was toen trainer/speler. Het was een erg jeugdige team; de Doetinchemse hop heette het. Norbert Meyse, die uit v-Hoerenberg kwam, was de enige buitenlander. Toen zijn we in een keer doorgestoten naar de eredivisie”.

Broens zag in de periode die daar op volgde heel wat trainers komen en gaan. Namen als Quique Edelstein, Peter Murphy, Bert Pank, Sef Partouws, Kees Mendels en Leo Groenewold passeerden de revue. „Met alle trainers heb ik wel een goed contact gehad, maar uiteindelijk hadden ze toch allemaal hun eigenaardigheden. Bij Murphy (inmiddels technisch directeur bij de volleybalbond) was toen al te merken die hij bezeten was van volleybal. Hij werkte altijd zonder potlood en papier. Deed alles uit

zijn hoofd, tot de meest ingewikkelde oefeningen toe. Als hij merkte dat het tijdens een training niet liep omdat men er een beetje met de pet naar groeide, werd hij vreselijk kwaad. Dan begon hij oerzetsend te vloeken en verdween hij gewoon. Liep de zaal uit en liet de spelers aan hun lot over. Maar er waren altijd wel spelers zoals Kees Mendels en George de Jong die het dan overnamen”.

Acupunctuur

„Murphy zou Kees Mendels ook eens van het roken afhelpen. Murphy, die een praktische fysiotherapie boeit, deed ook aan acupunctuur en prikte een stuk of vijftien malden in het gezicht van Mendels. Kees rookte daarna nog meer dan hij ooit had gedaan”.

„Uit de verhalen van de spelers merkte ik vaak al snel dat het niet liep met een trainer. Das kwam er na een paar weken al kritiek op de trainingen. Dan was men het niet eens met de oefenstof. Een keer tijdens een Europacupwedstrijd in Roemenie hadden we geen ballen en wilde Bert Pank gaan droogtrainen. Dat hebben de spelers niet gepikt. Het is trouwens opvallend dat de trainers die eruit gevlogen zijn de meeste successen hebben geboekt. Onder Partouws haalde Orion de finale van het Europacup III toernooi. En met Pank aan het roer werden we bijna kampioen van Nederland”.

Handschoenen

„In Griekenland, dat was tegen Olympiakos, moesten we in een

grote, kille, betonnen hal spelen. Het was daar zo koud dat de spelers met handschoenen aan en een muts op de warming-up deden. Of zou die keer in Italië, toen we voor het eerst tegen Panini/Modena speelden. Toen we 's avonds aankwamen was er niks meer te eten. Mendels en Klein Gebbink (die fysiotherapeut) zijn toen zelf wat gaan halen in de keuken. En zo kregen wij toch ons avondeten: wat broodjes en kaas”.

„Wij, en dan heb ik het ook over Jan van Westen van de dames, zouden trouwens niet kunnen functioneren als we Klein Gebbink niet achter ons hadden staan. Bij hem kun je altijd terecht als er blessures zijn. Hij heeft ook zijn ingang in het ziekenhuis. Achter de schermen doen hij en De Ruiter (dokter) ontzettend veel. Een verrijking met twee ploegen op eredivisieniveau moet dat achter zich hebben. Servaas Klute bijvoorbeeld kon anderhalve week geleden toen hij door zijn enkel ging bij Zevenhuizen, direct door naar het ziekenhuis. Had Klein Gebbink geregeld. Toen we in Doetinchem kwamen, was er al een specialist aanwezig die even naar de enkel kon kijken. En wanneer Servaas vorige week niet dagelijks even bij het ziekenhuis langs had kunnen gaan, had hij afgelopen zaterdag en ook zaterdag in Zwitserland niet kunnen spelen”.

„Ik ben een sportfanaat, anders had ik het vast niet zo lang uitgehouden. Het gebeurt niet vaak meer er zijn wel eens momenten waarop je overweegt te stoppen. Bij topploegen hebben de verzorgers een betaalde functie; wij krijgen geen roosje cent. Alleen het materiaal wordt vergoed. Voor de rest is het: lang leve de Juf. Als die er tenminste is. Want wanneer je zes wedstrijden achter elkaar verliest, zit de stemming zo op het nulpunt. En dan moet je een ontzettend dikke huid hebben”.